

Itt születtem

Szalárd

Bemutatjuk nektek szülőhelyünket, Szalárdot. Nagyváradtól észak felé, a Hegyköz vidékén, a Berettyó partján két kisebb faluval: Jákóhodossal és Hegyközszentimrével alkot községet.

A népi emlékezet "kacsalábon forgó Szent Szalárd"-ként emlegeti. Az itt talált szörványos régészeti leletek, az újkőkori csiszolt kőbalták körülbelül 7500 évesek.

A szalárdi erdő, a Fácános melletti kis lápba valaha aranyat ástak el. Virtuskodó emberek nekiláttak, hogy kiássák. A gödör tartalma vetekedett Dárius kincsével. Kilenc ökörrel húzták ki az arannyal tele hordót, amikor egy ember fáradtságában Istent káromolta. A kincs a kilenc ökörrel együtt visszaesett, a gödör megtelt vízzel, s azóta sem apad ki. Nád, sás uralja.

Szalárd közelében állt valamikor az Adorján vár s körülötte Adorján község, mely teljesen elpusztult. Csak a lakó (vagy öreg) torny egy sarka élte túl a századok pusztító viharait.

A legenda szerint létezik a református templom és Adorján vára között egy, a Berettyó alatt áthaladó alagút. Nagy szárazság idején a templom tornyából ma is megfigyelhető, mert a növényzet fölötte hamarabb kiszárad.

A község legnevesebb szülötte Szalárdy János, a XVII. századi híres krónikaíró, Várad elestének megörökítője.

Szalárd falu határában van egy legelő, a Sírató. Az öregek szerint a helyet akkor nevezték el így, amikor a tatárdúláskor a környékbeli férfiakat rabszíjra fűzve vitték a közeli dombon levő akasztófához.

A község 5000 lakosának 73%-a magyar, 26%-a román és 1%-a más nemzetiségű. Szalárdon I-VIII. osztályos iskola működik magyar és román osztályokkal, Hodoson és Szentimrén magyar tannyelvű I-IV. osztályban tanulnak a gyerekek.

A falu központjában emlékmű őrzi az 1914-18-as háború hősi halottainak nevét. A tavaly felvésték rá a II. világháborúban elesettek nevét is.

Falunkban minden évben megrendezik a szüreti bált, lovas és hintós felvonulással, utcai táncokkal, bohóccal hívogatva az esti ünnepségre: "Aki nem jön el a bálba, egy kovászos uborka nőjön az orrára." A mi orrunkra nem nő uborka, mert osztályunk részt vesz nemcsak a

szüreti mulatságon, hanem ápolja és bemutatta a régi farsangi és lakodalmos szokásokat is.

Szalárdon, Szalárdon,
A híres nagy Szalárdon
Születtem én
És a családom.

Szalárdon kék a folyó,
Melynek neve Berettyó.
Mellette áll a vár,
Melynek neve Adorján.

Fácános az erdője,
Van sok tarka mezője.
Iskolája emeletes,
Emlékműve nevezetes.

Szalárdon, Szalárdon,
A híres nagy Szalárdon
Lakik a legtöbb
Barátom.

A Hegyköz híres szőlőjéről, boráról. A szüret nemcsak munka, hanem ünnep is volt. Kalákában szedték a szőlőt, s ha a kisdézsza megtelt, kiáltották a puttonyost, aki kiürítette, és elszállította a pajtába. Itt a préselő legény ledarálta, kipréselték, a mustot fertályal a pincébe hordták, hordókba öntötték. A szüreti ebéd birkaqulyás, pörkölt, töltelékes kalács volt. Vacsorára egy-egy cigánybanda is odakeveredett. A szüretelők tánccra perdültek, ének szóval tértek haza.

Látogassátok meg Szalárdot, várunk benneteket: a IV. B osztály és Kőrösi Mária tanító néni.